

نشریه دانشجویی بندر

گزارشی از برگزاری مراسم اول ماه مه در آبشار فور

امروز در آستانه اول ماه مه، جاده چالوس بار دیگر پذیرای خانواده های زیادی از کارگران، معلمان و همچنین دانشجویان بود. در این روز بهاری، جاده بسیار زیبای منتهی به آبشار خورمه را به وجد آورده بود. بیش از ۳۰ دستگاه اتوبوس و تعداد زیادی ماشین شخصی در کنار جاده پارک بودند.

در ساعات آغازین صبح که آفتاب چتر خود را بر زمین گسترده بود و صدای آب آوای دلنشینی را زمزمه می کرد، خانواده ها دسته دسته سر رسیدند. دانشجویان سرود خوانان به جمع پیوستند. همه در تکاپو بودند. عده ای چادرها را بر پا کردند. تعدادی مشغول نصب پارچه هایی بودند که بر آنها تبریک اول ماه مه، آزادی محمود صالحی و خواسته ها و حقوق اقتصادی کارگران نقش بسته بود. هنوز چند دقیقه ای از نصب آنها نگذشته بود که توسط مأمورینی که گفته می شد از حراست سایپا هستند همه بر چیده شد. تعدادی پوستر طراحی شده که بر آن تبریک اول ماه مه، و شعارهایی مبنی بر اتحاد میان کارگران و معلمان و دانشجویان و آزادی زنان و مخالفت با استبداد داخلی و دخالت خارجی نوشته شده بود، در گوشه و کنار مراسم به چشم می خورد. بنا به گفته عده ای از دوستان، طراحی و نصب این پوستر حرکت بسیار جالبی بود و استقبال خوبی از آن شد. چند تن از کارگران پوسترها را با خود بردند تا به همکاران و دوستان خود نشان دهند و در مورد اول ماه مه و تاریخچه و اهمیت آن صحبت کنند.

ساعت به ساعت بر تعداد جمعیت اضافه شد و منطقه را فرا گرفت. جمعینی بیش از دو هزار نفر گرد آمدند. کودکان از هوای خوب و فضای باز به وجد آمدند و مشغول بازی شدند. خانواده ها مشغول تدارک غذا و همچنین پیدا کردن دوستان و تازه کردن دیدارها بودند. فعالین مختلف کارگری و دانشجویی نیز در تدارک اجرای برنامه ها و بحث و تبادل نظر با یکدیگر بودند.

البته در این میان باید به وجود چند مأمور لباس شخصی نیز اشاره کرد که در میان جمعیت در حال پرسه زدن بودند.

ساعت ۱۱ دانشجویان جمع شده و سرود خواندند. بعد از آن عده ای با دکتر زرافشان مشغول بحث و گفتگو شدند. NGO کودکان کار و خیابان نیز مشغول اجرای برنامه برای کودکان و سخنرانی در مورد وضعیت کودکان خیابانی و مشکلات آنها بود.

فعالین جنبشهای مختلف در این ساعت مشغول پخش بیانیه ها، تراکت ها و مطالب خود به مناسبت اول ماه مه بودند. از بیانیه فعالین نشریه بذر استقبال قابل توجهی شد و علت آن محتوای سیاسی آن بود که به مسایل مختلفی همچون راه سوم و خطر حمله نظامی امپریالیسم و توطئه های داخلی اشاره کرده بود. نکته جالب این بود که بسیاری از فعالین سیاسی و کارگری در این مراسم، این نشریه را می شناختند. فرصتی هم شد که در رابطه با نقاط ضعف و قوت آن در جمع هایی صحبت شود.

بعد از ظهر تعدادی از خانواده ها مشغول رقص و پایکوبی شدند. البته این مسئله بیشتر شامل مردان خانواده بود و تقریباً زنی دیده نمی شد که برقصند. در این میان نیز برنامه ای تدارک دیده شد که تعدادی از فعالین جنبش کارگری در مورد مسایل و مشکلات کارگران صحبت کنند. امضاهایی نیز مبنی بر آزادی محمود صالحی، فعال کارگری که در آستانه اول ماه مه دستگیر شده بود جمع آوری شد.

تعدادی از شرکت کنندگان در این مراسم معتقد بودند که سال گذشته پراکندگی و اختلافات میان فعالین کارگری بیشتر بود اما امسال به دلیل همکاری هایی که صورت گرفت، برنامه بهتر و منسجم تر پیش رفت. عده ای هم معتقد بودند که پارسال بهتر بود و همه برنامه های در نظر گرفته شده اجرا شد، پارسال بحث و گفتگوی بیشتری صورت گرفت و در مورد مشکلات کارگران و اوضاع سیاسی بیشتر صحبت شد. البته نباید فشارهای عوامل رژیم را برای محدود کردن مراسم امسال از نظر دور داشت. عده ای هم ضمن این که از اتحاد میان گرایشات مختلف دفاع می کردند اما می گفتند مسئله اصلی این است که در پس این اتحاد چه سیاستی قرار دارد و اتحاد ما باید چه نمادی را در جامعه نمایندگی کند و مبارزات کارگران به کدام سمت باید تکامل یابد.

سرانجام مراسم در ساعت ۴ بعدازظهر با آرزوی پیروزی و دیدار در مراسم های دیگر اول ماه مه و با آرزوی هر چه بهتر و با شکوه تر برگزار کردن آن ها به پایان رسید.

۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۶
نشریه دانشجویی بندر

تقدیم به اهل خانه کارگر
از طرف سندیکالیست ها

« سقوط »

من صدا بدهم تو رنگ سکوت
من درفت و تو په دشت برهوت
من فرازی که فرودش عشق است
تو فرودی که شکست ست و سقوط
فیلی دوس داشتی که با من برابر باشی
نه برابر که فراتر باشی
پیپکی شدی تو باغ دل من
وقتی که باید صنوبر باشی
قفسی شدی واسه بال و پر
وقتی می شد توی آسمون من
تپش بال کبوتر باشی
نه برابر نه فراتر بودی
نه صنوبر نه کبوتر بودی
تو فقط فرود همواره فنجر بودی
کاشکی می شد که برادر بودی
آره این په درکهنه س، همیشه
کوه و میریزن تا دره پر بشه
من اگه کوهم و قله غرور
تو نگاه تو فقط راه عبور
کاشکی میشد که برادر باشی

شاعر: داود نوری

مسئول کمیسیون فرهنگی
سندیکای کارگران شرکت واحد
اتوبوسرانی تهران و حومه

هیات موسسان سندیکاهای کارگری

قطعنامه اول ماه مه، روز جهانی کارگر

گرامی باد «اول ماه مه» روز همبستگی کارگران و زحمتکشان

اول ماه مه روز جهانی کارگران است. امسال نیز همانند سال های گذشته این روز شرایط ویژه ای دارد. از یک سو کوچکترین حرکت مستقل و متشکل کارگران به شدت سرکوب می شود و از سوی دیگر تدارک وسیعی برای حمله ی نظامی امپریالیستی به سرکردگی آمریکا همراه با تشدید تحریم اقتصادی علیه کشورمان صورت می گیرد. وضعیت ناشی از این تحریم ها باعث افزایش فشار اقتصادی بر مردم به ویژه طبقه ی کارگر ایران است. کشور ما لحظات حساسی را می گذراند. کارگران ایران باید در کنار مبارزات سازمان یافته صنفی و روزمره خود، نسبت به اوضاع کنونی کاملا آگاه باشند. جریاناتی که تا دیروز کوچکترین حرکت کارگری را محکوم می کردند امروز به طرفداران دو آتشه طبقه ی کارگر تبدیل شده اند. این جریانات در تلاشند تا جنبش کارگری را به سود خود به این سو و آن سو بکشانند. مهم ترین عاملی که می تواند این تلاش ها را عقیم گذارد، آگاهی صنفی - طبقاتی است و این آگاهی می باید همزمان با سامان یابی کارگران در سازمان های سندیکایی توسعه یابد.

تجربه تاریخی در کشور ما و هم چنین سایر کشورهای جهان نشان داده است که کارگران آگاه و متشکل بزرگترین نیروی مدافع در برابر تهاجمات سرمایه جهانی است، بنابر این نهادها و نیروها و جریان ها و کسانی که با شکل گیری، رشد و گسترش سازمان های کارگری مخالفت می کنند، خواسته یا ناخواسته بهترین خدمت را به محافل هار و جنگ طلب نومحافظه کار آمریکایی می کنند.

در شرایطی که رسانه های سرمایه داری با آزادی کامل به تبلیغ وسیع ایدئولوژی و برنامه شان مشغولند، تشکل های کارگری با انواع محدودیت ها مواجه اند، این محدودیت ها به گونه ای است که جنبش ها و سازمان های کارگری از هر گونه امکان انتشار رسمی نظرات، خواسته ها و مطالبات کارگری محروم هستند.

این همه در شرایطی صورت می گیرد که فقر، گرانی و بیکاری بیداد می کند. حقوق و امتیازات محدودی که کارگران در جریان انقلاب سال ۱۳۵۷ و سال های پس از آن کسب کرده اند یک به یک به بهانه افزایش تولید و ایجاد اشتغال بازپس گرفته می شود.

کارگران و زحمتکشان ایران!

روز اول ماه مه قبل از هر چیز بیانگر همبستگی جهانی طبقه کارگر است. اگر زحمتکشان، خود برای دفاع از حقوق مشروع خویش حرکتی نکنند، هیچ صاحب اختیار و صاحب قدرتی در راه بهبود وضع کارگران قدمی بر نخواهد داشت. به درستی گفته اند که چاره رنجبران وحدت و تشکیلات است. ما در این روز بزرگ همبستگی کارگران را پاس می داریم و ضمن حمایت از مبارزات و جنبش های کارگری در سایر نقاط جهان، با صدایی یک پارچه و رسا خواسته های خود را به شرح زیر اعلام می داریم:

۱ - ما کارگران خواهان رفع موانع موجود علیه فعالیت سندیکایی و به رسمیت شناختن کلیه حقوق سندیکایی تصریح شده در منشور جهانی حقوق سندیکایی، مقاله نامه های بنیادین از جمله مقاله نامه ۸۷ درباره حق آزادی سازمان های مستقل سندیکایی کارگران هستیم.

۲ - با تکیه به ماده ۱۹۱ قانون کار، دولت «اصلاحات» کارگاه های دارنده تا ۱۰ کارگر را از شمول قانون کار خارج کرد و دولت نهم این مصوبه را تمدید کرده است. ما خواهان لغو ماده ۱۹۱ قانون کار هستیم.

۳ - دولت نهم، با ارایه ی لایحه «اصلاح» قانون کار، به بخش عمده ای از حقوق کارگران تعرض کرده است. این لایحه مغایر با حقوق اساسی کار در اعلامیه ی جهانی حقوق بشر، قانون اساسی و مقاله های بنیادین سازمان جهانی کار است. ما خواهان بازپس گیری این لایحه از سوی دولت هستیم.

۴ - قراردادهای موقت اعم از شفاهی یا کتبی در کارهایی که ویژگی مستمر و دایم دارند به رسمیت شناختن برده داری نوین است و هرگونه ثبات اجتماعی و اقتصادی زندگی کارگران را بر هم می زند. ما خواهان تبدیل هر گونه قرارداد موقت به قرارداد دایم در باره کارهای دایم و مستمر هستیم.

۵ - خصوصی سازی بخش های دولتی صنایع و معادن و واحدهای تولیدی - خدماتی، امنیت شغلی زحمتکشان را به مخاطره انداخته است. هجوم سرمایه داران برای تملک این بخش ها، شمره ای جز بیکاری کارگران و توقف تولیدات و خدمات و انتقال تجهیزات و زمین و ساختمان به بورس بازی و زمین خواری نداشته است. مشکل اساسی نه در دولتی بودن این بخش ها که در نبود یک اقتصاد تولید محور و وجود سوء مدیریت و نبود مشارکت کارگران در این بخش ها است. ما ضمن محکوم کردن خصوصی سازی، خواهان برقراری اقتصاد مولد و مشارکت کارگران در مدیریت این واحدها از طریق سازمان های سندیکایی با کاربست شیوه ی پیمان های دسته جمعی هستیم.

۶ - مطابق با آخرین برآوردها در سال ۱۳۸۵، حداقل درآمد مورد نیاز یک خانوار مبلغ ۴۰۰ هزار تومان در ماه اعلام شده است. وزارت کار از طریق شورای عالی کار خودساخته، حداقل حقوق در سال ۱۳۸۶ را مبلغ ۱۸۳ هزار تومان تصویب کرده است. این رقم ۲۱۹ درصد کمتر از آن حداقل برآورد شده است. ما کارگران، خواستار تعیین حداقل دستمزد متناسب با میزان حداقل درآمد مورد نیاز یک خانوار چهار نفره هستیم.

۷ - بیمه بیکاری یکی از دستاوردهای مهم جنبش کارگری است. با توجه به ناچیز بودن مبلغ پرداختی و مدت زمان پرداخت آن ما خواهان ترمیم این قانون و حذف سقف زمانی پرداخت تا اشتغال مجدد کارگران بیکار شده، اعم از کارگران رسمی و پیمانی، هستیم.

۸ - با پیدایش و گسترش شرکت های پیمانکاری خدماتی، نه تنها هزینه های تولید و خدمات کاهش نیافته، که باعث افزایش بوروکراسی و دلالی و ایجاد لایحه های کاذب پیمانکاری شده است. این امر موجب بالا رفتن هزینه های تولید و تبعات ناشی از آن شده است. این تبعات از نبود توانایی رقابت تا تعطیلی و ورشکستگی واحدهای تولیدی - خدماتی را در بر می گیرد و در نهایت موجبات بیکاری کارگران را فراهم می آورد. ما خواهان حذف شرکت های پیمان کاری و استخدام بی واسطه ی کارگران در واحدهای تولیدی - خدماتی هستیم.

۹ - ما خواستار بازگشت به کار همه کارگران سندیکایی شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و رفع محدودیت از کلیه ی فعالان کارگری در سراسر کشور از جمله آزادی کارگر در بند محمود صالحی هستیم.

۱۰ - واردات بی رویه کالا، حذف تعرفه های گمرکی و وجود اجناس قاچاق، تولیدات داخلی (اعم از صنعتی و کشاورزی) را با خطر نابودی روبرو کرده است. بخشی از واحدهای کار و تولید ورشکسته و تعطیل شده اند و بسیاری در آستانه ی نابودی قرار گرفته اند. هر روز تعداد بیشتری از کارگران و زحمتکشان به دلیل تعطیلی کارخانه ها و واحدهای صنفی به خیابان سرازیر می شوند. ما خواهان محدودسازی واردات کالا و تقویت بنیه تولیدات داخلی هستیم.

۱۱ - تبعیض ناروا علیه زنان کارگر نسبت به مردان، هر روز افزایش می یابد و این تبعیض در نهایت منجر به از دست رفتن فرصت های مساوی بین کارگران اعم از زن و مرد خواهد شد. در عین حال حد مزد کارگران زن در بخش های اقتصاد پنهان به میزان نصف مزد کارگری معمول کاهش یافته است و هیچ گونه نظارتی بر آن نیست. ما خواهان برابر حقوقی مردان و زنان کارگر در سطوح دستمزدی و ساعات کار برابر آنان مطابق قانون هستیم. < صفحه ۱۲

فراقوان به تمامی آزادی فواهان و مامیان کارگران

وضعیت جامعه ی ایران بحرانی است. تنها بدیل جمهوری اسلامی سرکوب، سنگسار، ارباب، اعدام و کشتار است. رژیم هرگونه حرکت اعتراضی را سرکوب می کند. فعالین کارگری، معلمان، دانشجویان، زنان و... را دستگیر و مورد ضرب و شتم و شکنجه قرار می دهد. فقر و فلاکت روزافزون، طبقه کارگر و همه مزد و حقوق بگیران را هر روز به اعتصاب و تظاهرات و تجمع وا می دارد. نظم سرمایه هر روز به اشکال مختلف به سطح معیشت مزدبگیران یورش می آورد و به اشکال متفاوت آنان را بیشتر تحت فشار قرار می دهد. شاهدیم که بخش زیادی از کارگران از دریافت دستمزد خود برای ماه ها محروم می شوند و زمانی که برای دریافت دستمزد های معوقه شان اقدام به تجمع، اعتصاب و تظاهرات می کنند، مورد هجوم نیروهای انتظامی قرار می گیرند و به شدیدترین وجهی سرکوب می شوند. هر روز تعداد زیادتری از معترضین به فقرو فلاکت و استبداد، دستگیر و روانه زندان ها می شوند.

طبقه کارگر و سایر مزد و حقوق بگیران که اکثریت جمعیت را تشکیل می دهند در بدترین وضعیت اقتصادی، اجتماعی و سیاسی قرار داشته و از ابتدائی ترین امکانات برای ایجاد تشکل های مستقل خود محروم هستند.

لذا باتوجه به این که طبقه کارگر تنها نیروئی است که از توانمندی تغییر بنیادی جامعه برخوردار است، وظیفه هر انسان آزادی خواه است که به دفاع از حقوق آنان برخیزد و به هر شکل ممکن از سرکوب وحشیانه ی مبارزات آنها جلوگیری بعمل آورد.

طی سال ها در سراسر اروپا، کانادا، استرالیا و ... برای دفاع از حق تشکل همکاران مان در ایران و به عنوان اعتراض به شرکت جمهوری اسلامی در اجلاس سالانه سازمان جهانی کار (ILO) اقداماتی را انجام داده و به جهانیان اعلام کرده ایم که شرکت کنندگان در جلسه سالیانه سازمان جهانی کار که از طرف ایران به این کنفرانس فرستاده می شوند، نمایندگان منتخب کارگران ایران نیستند، بلکه نمایندگان رژیم استبدادی - سرمایه داری و سرکوب گران فعالین کارگری برای ایجاد تشکل مستقل می باشند.

به همین مناسبت امسال در روز ۸-۶-۲۰۰۷ در مقابل سازمان جهانی کار در ژنو یک آکسیون اعتراضی را به پیش خواهیم برد.

لذا از همه افراد آزادی خواه، احزاب، سازمان های سیاسی و مدافعین جنبش اجتماعی کارگران و زحمتکشان دعوت می کنیم که فعالانه در این گردهمائی اعتراضی شرکت نمایند تا با حرکت متحد خود، ضمن اعتراض به مسئولین سازمان جهانی کار برای پذیرش نمایندگان دولت جمهوری اسلامی، اعتراض شدید خود را نسبت به عملکرد تاکنونی رژیم در مورد کارگران و سایر حقوق بگیران به گوش جهانیان برسانیم.

کمپین فعالین جنبش کارگری ایران در خارج از کشور:

- ۱- کانون همبستگی با کارگران ایران - کلن
- ۲- کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ
- ۳- کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران - هانوفر
- ۴- کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران - فرانکفورت و حومه
- ۵- اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران (انگلستان - فرانسه - سوئیس - سوئد - کانادا - دانمارک)
- ۶- کمیته همبستگی با کارگران ایران - استرالیا
- ۷- کمیته همبستگی سوسیالیستی با کارگران ایران - پاریس
- ۸- جمعی از کارگران پیشرو تبعیدی - سوئیس

ما مصرانه علاقه مندیم تا به دور از اختلافات و تنش های رایج در بین نیرو ها و فعالین کارگری در خارج از کشور - که بحث آن میتواند در جا و مکان و فضای دیگری دنبال گردد - در فضایی دمکراتیک و صمیمانه با هم به سوی خواسته ها و علایق جنبش کارگری ایران و فعالین آن که همگامی و همکاری مشترک ما را می طلبد گام برداریم. انتظار داریم همه آن نیروها و کسانی که راه سازمان و سامان یابی تشکل های مستقل کارگری را در ایران دنبال می کنند، در آکسیون ۸ ژوئن جلوی سازمان جهانی کار دست در دست هم گذاشته، متحداً در راه به عقب نشینی وادار کردن جمهوری اسلامی بکوشیم. □

قطعه نامه اول ماه مه، روز جهانی کارگر

صفحه ۱۵ <

۱۲ - کودکان کار قربانیان بی دفاع جامعه ی سرمایه داری هستند. آن ها علاوه بر محرومیت از تحصیل و گماشته شدن به کارهای سخت و توان فرسا، از حداقل حقوق انسانی هم برخوردار نیستند. ما کارگران، خواهان ممنوعیت کار کودکان و ایجاد تسهیلات برای زندگی شرافتمندانه و انسانی با برخورداری از کلیه حقوق تصریح شده در پیمان نامه جهانی حقوق کودک برای آن هستیم.

۱۳ - ما کارگران حمایت خود را از خواسته های صنفی معلمان و پرستاران اعلام می کنیم.

۱۴ - کارگران بازنشسته ی کشور، گرانبهترین منبع تجربه ی علمی- کاربردی در عرصه صنعت و خدمات اجتماعی هستند که باید ضمن حفظ اعتبار و کرامت انسانی این سرمایه های ارزشمند، از تجاربشان بهره مند شد. ما ضمن دفاع از خواست های بر حق این بخش از کارگران، خواهان ایجاد نظام مستمری مناسب با شرایط اقتصادی موجود، با هدف رفع نگرانی های معیشتی و حفظ اعتبار و آبروی ایشان هستیم.

۱۵ - متأسفانه علیرغم پذیرش روز جهانی کارگر و تعطیل آن در قانون کار، بسیاری از کارخانجات بزرگ کشور، این حق قانونی کارگران را رعایت نمی کنند. ما خواهان اعلام تعطیل رسمی و عمومی روز کارگر برای کلیه ی مزد و حقوق بگیران هستیم.

۱۶ - کارگران مهاجر، بی دفاع ترین کارگران جهان هستند. هر گونه رفتار با کارگران مهاجر باید متکی بر اصول انسانی و رعایت حقوق بشر باشد. ما خواهان حفظ کرامت انسانی کارگران مهاجر افغانی و رعایت همه جانبه ی حقوق آنان مطابق با کنوانسیون های بین المللی هستیم.

۱۷ - ما کارگران هرگونه تعرض نظامی و یا تحریم اقتصادی از طرف امپریالیزم آمریکا و یا هر کشور دیگری به ایران را که حاصلی جز فقر و فلاکت و نابودی ندارد، محکوم می کنیم.

۱۸ - ما کارگران، حضور نظامی آمریکا و متحدین آن در خاورمیانه را محکوم می کنیم و خواهان خروج بی قید و شرط نظامیان آمریکایی و متحدانش از عراق و افغانستان هستیم.

۱۹ - قربانیان اصلی هر جنگی کارگران هستند. تظاهرات و جنبش های ضد جنگ در سطح جهان نمود همبستگی کارگران دنیا است. ما کارگران خود را جزیی از این جنبش جهانی می دانیم و حمایت خود را از تظاهرات و جنبش های ضد جنگ اعلام می داریم.

پرتوان باد صفوف متحد و آگاه کارگران

پیش به سوی تشکیل سازمان های سندیکایی کارگری
هیات موسسان سندیکاهای کارگری ۱۱ اردیبهشت